

Jacintha Reijnders

(Over mijzelf)

Het is de bedoeling dat ik jullie iets ga vertellen over mijn werk dat hier in Museum Nagele ten toon gesteld wordt. Maar eerst even iets over mijzelf. Ik ben getrouwd, mijn echtgenoot zit daar en helpt mij met allerlei zaken. Wij wonen in Heemstede en ik heb een eigen atelier in het centrum van Haarlem. Verder hebben wij drie kinderen en vijf kleinkinderen.

(De kunst: weven)

Ik ben wat je noemt een beeldend kunstenaar. Daar zijn meerdere disciplines van. Oscar Mendlik, mijn mede-exposant is beeldhouwer, ik maak voornamelijk schilderijen maar ook objecten. Bijvoorbeeld die op het podium in de andere zaal staan. Hoe is het allemaal begonnen? Het creatieve zat er toen ik jong was al helemaal in, als kind was ik gefascineerd door tekenen en schilderen. Maar de eerste stappen bij volwassenheid waren heel anders: als jong meisje ben ik begonnen te werken als handweefster van kleden en tapijten. Bij 't Paapje in Voorschoten, een destijds gerenommeerd instituut. Ik begon als weefster en na enige tijd mocht ik daar ook tapijten ontwerpen. Het was soms zwaar werk maar anderzijds heel inspirerend. Op een gegeven moment ben ik daar toch gestopt en ergens anders gaan werken. In de jaren zeventig heb ik weer een weefgetouw gekocht, een antiek eikenhouten exemplaar van 500 kg. dat ik zelf weer helemaal "aan de praat" heb gekregen. Ik ben thuis gaan weven maar met kinderen en zo werkte dat niet echt goed. Ik besloot toen een andere richting te gaan. Het weefgetouw staat nu overigens op mijn atelier. Een geliefd object van bewondering door bezoekers.

(De kunst: Academie)

In de jaren tachtig ben ik mij gaan concentreren op het schilderen en ik heb mij laten inschrijven bij de Vrije Academie voor Beeldende Kunsten in Den Haag. Daar heb ik veel geleerd, vooral van Wil Bouthoorn (een bekend kunstenaar en docent, hij exposeerde regelmatig in het Stedelijk Museum in Amsterdam) Van Wil Bouthoorn leerde ik met ei-tempera te schilderen. Dat vond ik fascinerend. Ei-tempera biedt de mogelijkheid om dunne lagen verf over elkaar heen te schilderen, waardoor er een zekere transparantie ontstaat. De techniek eist een bepaalde discipline, de verf droogt snel. Ei-tempera heeft een zacht, fijn oppervlak en de kleuren behouden door de eeuwen heen hun frisheid. In tegenstelling tot olieverf. In vroegere eeuwen werd er door de Italianen uitsluitend met zuivere ei-tempera gewerkt. Vele hedendaagse schilders gebruiken ei-tempera waaronder de Amerikaan Andrew Wijeth (Christina's wereld). Mijn eerste grote schilderijen zijn ook allemaal met zuivere ei-tempera gemaakt.

(De Kunst: eigen richting)

In de jaren negentig, na de Academie periode, ben ik in mijn atelier gaan experimenteren met het toevoegen van allerlei materialen. Het resultaat wordt doorgaans gemengde techniek genoemd en dat hangt hier in deze zaal. In de looplijst wordt het omschreven als materieschilderijen. Verder werk ik veel met aarde pigmenten. Ik heb daarvoor wat literatuur bestudeerd maar ik ben vooral zelf gaan uitproberen in mijn atelier. Met cement, zand, verharders, ijzeroxide-pigmenten, poeders en zo voorts.

(De Kunst: twee belangrijke series)

Het resultaat hiervan hangt deels in deze grote ruimte, te weten twee series werken met elk een eigen thema. Van de ene serie hangen daar twee werken, een vijftal andere werken uit deze serie hangen in de andere zaal. Ik ben altijd gefascineerd geweest door oudheden en archeologie, de weerslag hiervan vond ik in het maken van deze schilderijen. De titels refereren veelal aan de Griekse mythologie. De meeste van deze werken zijn abstract in opzet met figuratieve elementen. Meer figuratief is het werk in de andere zaal met als titel Penthesilea, de Koningin van de Amazonen, die als aanvoerster van een heus leger haar

rechterborst liet afzetten om effectiever met pijl en boog te kunnen schieten. Om haar hals draagt zij een ketting van pyriet. Dit gesteente is een verbinding van zwavel en steenkool. Men noemt dit ook wel "Fools Gold" (nep goud)

De andere serie die daar hangt toont schilderijen met de afbeelding van deuren. Inspiratie kreeg ik door de opera Blauwbaards Burcht van de Hongaarse componist Bela Bartok waarin de vrouwelijke hoofdpersoon (Judith) van Hertog Blauwbaard eist dat hij successievelijk de zeven deuren in zijn burcht voor haar opent. Met een voor haar fatale afloop. Het verhaal is gebaseerd op een authentiek sprookje, opgetekend in de 17^e eeuw door Charles Perrault in De sprookjes van Moeder de Gans. Zeven deuren waarvan vier deuren hier te zien zijn.

Dat is het achterliggende verhaal. Voor mij geeft dit verhaal juist ruimte voor een eigen verbeelding. Vandaar dat daar naast de vier deuren nog een ander werk hangt: De Kathedraal. Waar de deuren gesloten zijn, deze jou, voor mijn gevoel, buiten sluiten, biedt de Kathedraal in mijn ogen juist een kijkje naar de binnenwereld.

(De Kunst: wat betekent dat voor mij)

Ik vertelde jullie ook iets over soorten verf en materiaal maar het belangrijkste is natuurlijk niet waar je mee werkt maar wat je er mee wilt uitdrukken. Of het nu abstractie of figuratie betreft maakt in feite niets uit. Ik wil vooral schilderijen en objecten maken die mensen iets kunnen zeggen, ze hoeven het werk niet in rationele zin te begrijpen maar het moet ze kunnen raken, kunnen verrassen. Belangrijke thema's zijn: deuren, vensters, maar ook landschappen en zeegezichten. Kortom: inspiratie vind ik in de natuur met al z'n facetten. Met mijn belangstelling voor oudheden is het een zoektocht naar oorsprong en vergankelijkheid.

Jacintha Reijnders